ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ.

—

Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βαρβακείου, ὑπὸ τὸ φέγγος δύω σπαρματσέτων καὶ τεσσάρων φαλακρῶν, τοῦ Βαρβάτη, τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Μωραΐτη καὶ τινος ἄλλου καλλιτέχνου, ἐγένετο προχθὲς ἡ προαγγελθεῖσα περὶ παραγωγῆς καὶ ἀναπαραγωγῆς συνδιάσκεψις.

Ἡ εἴσοδος ἦτο ἐπιτετραμμένη εἰς μόνον τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς συγγραφεῖς, τοὐτέστιν εἰς ἅπαντα τὸν ἑλληνισμόν, διότι οὐδεὶς ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι, ὅστις νὰ μὴν εἶναι καλλιτέχνης ἢ συγγραφεύς.

Ἐν τούτοις πᾶς ὁ εἰσερχόμενος ὤφειλε νὰ ἐπιδείξῃ τὸν τίτλον του, δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην.

—

(Καὶ λοιπὸν κατὰ την εἴσοδον).

— Κύριε, τίνα ἀντιπροσωπεύετε ;

Τὴν ἠθοποιΐαν . . . παρέστησα τὸν Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις, εἰς τοῦ Βυθινοῦ . . . .

— Πολὺ καλὰ, εἰσέλθετε.

—

— Καὶ σεῖς, τίνα ἀντιπροσωπεύετε ;

— Τὴν ποίησιν . . . εἰς τὸ περιοδικὸν «Ὁ Ἀνθὼν» ἔγραψα ἓν ποίημα εἰς τὴν Μαρίαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Μπαρμπούνι*. Λοιπὸν . . . τὸ μπαρμπούνι ἐκεῖνο εἶμαι ἐγώ !

— Πολὺ καλὰ, εἰσέλθετε.

—

— Καὶ σεῖς τίς εἶσθε ;

— Εἶμαι ὁ ἀδελφὸς Κολοκοτρώνης ! . . . Ἐδὼ ὁ θυρωρὸς παραμερίζει. Ὑποκλίνων ὁ Θοδωράκης εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ σμήνους καλλιτεχνῶν καὶ συγγραφέων.

—

(Καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Πόσοι εἶναι παρόντες ;

— Πολλοί ! . . ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόντες θὰ θεωρηθῶσιν ὡς παρόντες ! . .

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Καὶ λοιπὸν, οἱ ποιηταὶ τίνα ἐκλέγουσι ;

— Τὸν Παράσχον, τὸν Παράσχον.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Εἶναι ἀπὼν, ἐκ τῶν παρόντων νὰ ἐκλέξητε.

ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ. Τότε ἐμένα . . . Καὶ ὁ Στρατουδάκης ἀναγράφεται ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ποιήσεως.

—

Καὶ πάλιν ὁ πρόεδρος:

— Τίνα ἐκλέγουσιν οἱ Δημοσιογράφοι.

— Τὸν Ρούκην ! . . τὸν Ρούκη ! ἀναφωνεῖ μία μικρὰ παρέα ἀπὸ μιὰ γωνιά.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ Ῥούκης; . . Ὁ Ῥούκης εἶχε καλυφθῆ ἀπό τινα μεγαλόσωμον καλλιτέχνην, καὶ δὲν φαίνεται οὐδαμοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀνευρεθείς, ἀνεγράφη καὶ αὐτὸς ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς δημοσιογραφίας.

—

Ἤδη ἐρωτᾷ ὁπρόεδρος περὶ ἀντιπροσώπου τῆς φιλολογίας:

— Ναὶ ! ναί ! ἀπαντῶσι πολλαὶ φωναί . . . ἀλλὰ νὰ σκεφθῶμεν ὀλίγον . . . Μετὰ παρέλευσιν τινῶν λεπτῶν ἐπανέρχεται ἡ διασκεφθεῖσα ὁμὰς ἀλλαλάζουσα :

— Τὸν **Φίλιππον Ἰωάννου ! . . .**

Τώρα ὁ Φίλιππος Ἰωάννου ὅστις μόνος ἐδοκίμασε τὰς πικρίας τῆς τυποκλοπίας, ἐνῷ πάντες οἱ λοιποὶ ἐδοκίμασαν τὴν γλυκύτητα αὐτῆς, δύναται παραδίδων τὸ πνεῦμα ν' ἀναφωνήσῃ:

— Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου δέσποτα . . .

—

Τελευταῖον λέγει ὁ πρόεδρος:

— Τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς κωμῳδίας ἐκλέξατε!

— Τὸν Νικολάραν ! τὸν Νικολάραν ! ἀκούονται πολλαὶ φωναὶ . . . καὶ ὁ Νικολάρας:

— Oh ! Oh ! c' est un honneur pour moi ! . . . ψελλίζει. (*Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς τελευταίας του κωμῳδίας*).

Μετὰ τοῦτο πάντες ἀπέρχονται galopant (*Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς κωμῳδίας του*)· μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς κἀνεὶς δὲν θὰ ἔχῃ *δικαίωμα* νὰ τοὺς κλέπτῃ, ἐνῷ αὐτοὶ θὰ ἔχουν *καθῆκον* νὰ κλέπτουν ὅλους.

Φιλοῦσῆς

ΚΡΙΤΙΚΗ.

—

—Καλὲ ποῦ τρέχεις βιαστικός;—Ἄ! ἐσὺ εἶσαι; Γειά σου.
Ἀλήθεια δὰ ἐδιάβασα τὸ νέο ποιημά σου.
Δὲ ξέρεις πῶς μὲ ἄρεσε. Ἐσὺ δὰ τώρα ξέρεις
Πῶς δὲν σὲ κάμνω *κοπλιμάρ*. Μὰ πῶς τὰ καταφέρεις;
Ἐγὼ τὸ ἔλεγα καὶ χθές. Ἀλήθεια σὲ θαυμάζω.
—Ὄχι δὰ τόσο.—Ἄφησε τὴν μετριοφροσύνη.
Ἐγὼ μὲ τὰ καλλίτερα ποιήματα τὸ βάζω.
Ποιὸ φυσικό, ποιὸ ἀφελὲς ἀδύνατο νὰ γίνῃ.
En attendant, au revoir.—Ὀλίγο παραπέρα
Ἄλλος σου φίλος σ' ἀπαντᾷ.—Ἄ ! Κώστα, καλημέρα,
Πῶς εἶσαι;—Ὄχι ἄσχημα.—Ἂς ἔλθω λίγη ὥρα
Μαζύ σου. Ἄ! ποιὸς ἔγραψε ς' τῆς Κυριακῆς τὸ φύλλο
Τὸ ποίημα;—Ἐγώ.—Ἐ! νὰ οἱ χωρατάδες τώρα !
Ἐσὺ δὲν γράφεις ἀνοστιαῖς. Ὄχι πῶς σ' ἔχω φίλο
Ἀλλὰ . . .—Μὰ, φίλε μου, ἐγὼ τὸ ἔγραψα.—Ἀλήθεια !
Μὰ, Κώστα μου, τί ἔπαθες καὶ τέτοια κολοκύθια
Ἐκάθισες καὶ μ' ἔγραψες ; Χωρὶς νὰ σὲ πικράνω
Χίλιαις φοραῖς καλλίτερα τὴν πένα μου τὴν σπάνω,
Παρὰ νὰ γράφω ἄσχημα σὰν τὰ προχθεσινά σου.
Ἀλλὰ ἡ ὥρα πέρασε· θὲ νὰ σ' ἀφήσω. Γειά σου.

. . . . . .

Στὸ καφενεῖο κάθεσαι. Στὸ δίπλα σου τραπέζι
Μία παρέα ποιητῶν τὸ *ντόμινό* της παίζει.
Σὲ κρίνουν καὶ φωνάζουνε. Δὲν σ' εἶδανε πῶς μπῆκες.
—Ἄ τοῦ Κωστῆ τὸ ποίημα ἀλήθεια πῶς τὸ βρῆκες ;
—Ἔτσι καὶ ἔτσι.—Ὄχι δὰ ὡραῖο.—Οὔρ καϋμένοι !
Γοῦστο ποῦ τόχετε ! Μπορεῖ χειρότερο νὰ γένῃ ;

. . . . . .

Αὐτὴ τὴ λένε κριτική. Ὅποιος στὸν κόσμο βγάζει
Δύο μόνο λέξεις μάγειρος ξενοδοχείου μοιάζει,
Ποῦ γιὰ τὸ ἴδιο φαγητὸ ἀκούει κάθε ξένο
Νὰ λέγῃ :— Λύσσα — Ἀνάλατο — Ὠμὸ — Παραβρασμένο.

Σκαθέ.